

kan være noget, der taler for det ene, og noget, der taler for det andet. Særlig uheldigt er det, hvis man vil gaa til den lave Takst, at man da ikke har gjort det allerede for et Aar siden, idet der altid er noget beklageligt i at tage en Indtægt fra en Kommune, som den har haft, om end kun for en kortere Tid. Men det hører jo til de ikke meget store Spørgsmaal, hvorom man vel i Udvalget vil kunne tale sig til Rette.

Visse Forbedringer findes der altsaa efter vort Skøn i de her fremlagte Skattelove i Sammenligning med de gældende. I en vis Henseende havde vi haabet paa en Forbedring, som kunde have givet os end ikke store Beløb i Statskassen. Jeg tænker her paa en Beskatning af Brugsforeningerne. Hvis det tidligere ærede Medlem, som sidst var Ordfører for det radikale Parti, Hr. Ivar Berendsen, endnu havde været Medlem af dette Ting, vilde han vel have sagt: Naa, skal de Konservative nu igen til at ride den Hest! Det er for os et Spørgsmaal af ikke ringe Betydning, idet vi har den Opfattelse, at særlig Handelsstanden er stærkt interesseret i, at Brugsforeningerne beskattes af deres Overskud. Jeg tror ikke, at Spørgsmaalet finansielt set har saa overmaade stor Betydning, men det frekommer os, at det er i høj Grad et Retfærdighedsspørgsmaal, og naar de Erhverv, der føler sig frurettede, nærer et stærkt Ønske om Indførelse af en saadan Beskatning, er det altsaa mit Partis Ønske, at man nu maatte være kommet saa vidt, at man kan imødekomme dette Krav.

Jeg skal med Hensyn til det foreliggende Lovforslag tillade mig at spørge, hvoreledes den glidende Skala har virket, administrativt set. Det er jo nu et Aar, man har haft den. Det blev af den tidligere Finansminister, Dr. Brandes, gjort gældende, at det vilde volde en Del Besvær at have den. Derfor vilde det kunne interessere mig, og sikkert flere med mig, at erfare af den højtærede Finansminister, hvoreledes Administrationen har befundet sig ved at administrere med den paagældende Skala.

Det er ikke saa længe siden, vi her i Tinget havde første Behandling af Finanslovsforslaget, og ved denne Behandling skete det af og til, om end ikke særdeles ofte, at der ogsaa blev talt om Statens finansielle Forhold. Der blev bl. a. fra radikal Side gjort gældende, at det Statsregnskab, som den tidligere radikale Regering efterlod sig, var et uomstødeligt Bevis paa det glimrende Finansstyre, vi havde haft under det daværende Ministerium. Heroverfor vil jeg gerne sige, at Grunden til, at Regnskabet blev saa forholdsvis godt, var ingenlunde den, at de

Beløb, som Ministeren havde jugeret skulde bruges paa de forskellige Konti, viste sig at slaa nogenlunde til. Nej, naar Statsregnskabet blev nogenlunde godt, havde det sin særlige Grund i, at de ekstraordinære Skattelove gav saa langt mere, end man havde ventet, 30—40 Mill. Kr. mere, tror jeg. Nu kan det efter min Formening ikke være noget Bevis paa særlig Dygtighed, at man jugerer saa meget forkert. Til Gengæld blev jo ganske vist ogsaa Udgifterne en Del større, men dog ikke saa meget større, at det opvejede den meget forøgede Indtægt, som man fik derigennem, at Skattelovene gav saa meget mere, end man havde ventet. Jeg vil i denne Forbindelse gerne pege paa, at allerede den Gang vi behandlede den saakaldte Kvartalsskat — altsaa paa et Tidspunkt, hvor man var ret langt fremme i Finansaaret — fremsatte jeg den Antagelse, at det vilde vise sig, at de paagældende Skattelove vilde give meget mere end forventet. Dette blev imidlertid benægtet af den daværende Finansminister, men det har senere vist sig, at dette var et forkert Syn paa Tingene. Jeg havde altsaa paa det Tidspunkt den Opfattelse, at de paagældende Love vilde give mere end antaget. Men skal jeg nu stilles overfor det Spørgsmaal, om man kan antage, at de nu foreliggende Lovforslag vil give mere eller mindre end det, som er forudsat, nemlig ca. 235 Mill. Kr., da er jeg — og jeg tror, at jeg heri er nogenlunde enig med den ærede Ordfører for Venstre — af den Opfattelse, at disse Love ikke vil give saa meget som antaget. Jeg er endda af den Tro, at de vil give væsentligt mindre. Hvis man ser Børslisterne igennem — det sker jo af og til, at nogle gør det —, vil man ikke kunne undgaa at lægge Mærke til, at Kurserne gennemgaaende er gaaet ned til Halvdelen eller Tredjedelen, for visse Papirers Vedkommende forholdsvis endnu længere ned. Summerer man de Millioner op, som herved gaar af paa Formuen, tror jeg, man vil nærme sig stærkt henimod en Milliard. Nu er jeg ganske vist ikke blind for, at den forhøjede Ejendomsskyld, som forventelig, i alt Fald paa Papiret, vil vise en forøget Formuemasse af een, maaske halvanden Milliard, i nogen Grad vil modsvare dette Beløb. Men her er at bemærke, at Beløbet for Ejendomsskyldens Vedkommende vil fordele sig med nogenlunde smaa Portioner ud over Landets Skatteydere, hvorimod de meget store Beløb, som er gaaet af derigennem, at Selskabernes Aktier er gaaet ned, vil fordele sig paa en forholdsvis lille Kreds, og da man ogsaa har en stærkt stigende Skala med Hensyn